

"У свету постоји једно царство/ у њему царује другарство/ у њему је све лепо, у њему је све нежно/ у њему се све радује. /Тамо су куће од чоколаде/ прозори су од мармеладе/ тамо свако ради оно што хоће/ тамо расте свако воће."

Не подсећају ли вас ови симпатични стихови из познате дечје песмице на представу каква је у Србији годинама стварана о Европској унији и коју увежбани хор српских евроуниониста непрестано пева са говорница, страница и екрана мање-више свих наших медија?

НАТО је током свих ових година – бар када је реч о његовом односу према Србији и Србима – увелико и с правом проscribeван. САД су у последње две деценије својим балканским ангажманом који је увек некако испадао супротстављен српским националним и државним интересима (закључно са бомбардовањем 1999. и прошлогодишњим признањем Косова) драстично поквариле свој иначе веома добар "савезнички" имиџ у очима већине Срба, па чак и прозападне српске интелигенције. Али Европска унија – е, то је већ нешто друго.

ЕУ је света крава српске медијске и политичке сцене. Ми данас у парламенту имамо – истина, невелике – странке које се отворено залажу за признање независности Косова, имамо оне који не признају устав Србије, имамо оне који Војводину виде као (кон)федералну јединицу, лабаво повезану са остатком "уже" Србије, имамо заговорнике геј-бракова, имамо оне који кажу да би волели да Србија постане руска губернија – али још увек немамо ни једну једину странку која би била противник уласка Србије у Европску унију.

Када се ради о односу према ЕУ онда чак и радикали постају неубичајено обазриви и тактични. Не рачунајући "Шешељев тестамент", сви иступи радикалног првог ешалона (дакле, не само Николића и Вучића, који су у међувремену још и повећали своје "еврофилство", него и свих осталих) имали су готово у длаку исту структуру. Не, нису они "против Европе", сачувај боже (то су само клевете које им непрестано подмећу

њихови непријатељи), једино што не желе у ЕУ по сваку цену и под понижавајућим условима.

Исто тако, Коштуничини и Илићеви "народњаци" – то је био и њихов званичан став током последње предизборне кампање – наводно су "само желели да се разјасне са нашим европским пријатељима око тога у којим границама виде и признају Србију". А о осталима, на пример, онима из владајуће коалиције, да и не говоримо. Довољно је само подсетити да Србија у овом тренутку једнострано примењује прелазни трговински споразум са ЕУ, који је, иначе, замрзнут од стране Брисела, а који ће државу само у овој години коштати између 200 и 300 милиона евра. И ту одлуку је донела влада чији чланови најискреније не знају – а и озбиљни економски стручњаци се у томе слажу – да ли ће и на који начин ова земља успети да без хаоса и банкрота преживи наредних шест месеци.

Делимично као резултат наше жеље и фрустрације, а делимично њихове веште пропаганде (мало је познат, а још мање помињан податак да на сопствену рекламу и промовисање "европских вредности" ЕУ троши око три милијарде евра годишње, од чега макар нека мрвица, односно неки промил заврши и на столу наших ЕУ хорова), у Србији се запатио један необичан сој евро-фанатика који више воле Унију него тату и маму – а о држави и отаџбини да и не говоримо.

Интересантно је да је поводом моје прве овогодишње колумне ("Оскудација", Политика 12. јануар), међу стотинак приспелих коментара, готово без икаквог одјека остала теза да ће Европска унија наредних месеци, до годину-две, дословно полагати тест своје одрживости. "Верујем да ће ова економска криза и ова година дати коначан одговор на дилему о стварним капацитетима Европске уније, тј видеће се да ли њена садашња организација представља адекватну форму за одговор на крупне економске изазове, или су националне државе још увек најбоља и највиталнија структура за суочавање са изазовима савремености".

Треба рећи да почетни резултати овог евро-теста, најблаже речено, иду углавном на руку евроскептицима. Не само што криза озбиљно потреса чак и традиционално стабилне "староевропске" економије, укључујући и оне најјаче – Немачку, Италију и Француску – него се пред нашим очима урушава и оно многохваљено европско јединство и солидарност. Елем, показало се да у митологизованом "европском царству" уопште не царује "другарство", и далеко од тога да је "све лепо" и "нежно", него свако итекако води првенствено рачуна о сопственим интересима, о својој економији, својим радницима, својим банкама и својим компанијама.

Пометња у чоколадном царству

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 02 март 2009 22:12

Упркос заклинању да „не сме бити затварања и протекционизма“, Британци спасавају своје банке, а Французи и Италијани своју аутомобилску индустрију. А до јуче највећи евроентузијаст Немци, сачинили су сопствени план за излазак из кризе и хладно одбили апеле мађарског премијера Ђурчањија да се оформи посебан фонд од око 150 милијарди евра за помоћ посрнулим источноевропским економијама.

Питам се само да ли ће и када једном и Срби схватити да им је груба српска кошуља ипак ближа од европског капута?